

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΙΑΤΡΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Λεωφόρο Κνωσού, (Κτήρια Πανεπιστημίου Κρήτης, Πτέρυγα Μ), Τ.Κ.. 71409

Τηλ. για ραντεβού: 2813.008525, info@koinoniaher.gr www.koinoniaher.gr

Ομιλία στη δημόσια προβολή - συζήτηση του ντοκιμαντέρ της Νέλλης Ψαρρού: «ΣΤαγόνες», Μαριάνθη Δικίδου, μέλος Δικτύου Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ηρακλείου

Το ντοκιμαντέρ που παρακολουθήσαμε είναι ελεύθερο στο διαδίκτυο, για όποιον επιθυμεί να το παρακολουθήσει και έχει διανεμηθεί με την Εφημερίδα των Συντακτών πριν από λίγο καιρό.

(Ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://www.stagonesdoc.gr/>).

Ο λόγος που αποφασίσαμε στο Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης, κάτι που μπορεί να δει κανείς στο σπίτι του, στον υπολογιστή του, από την πολυθρόνα και τον καναπέ του, να το προβάσουμε σ' έναν δημόσιο χώρο είναι γιατί, εκτός από τον αγώνα για τη διεκδίκηση του νερού, που είναι το κεντρικό του θέμα, που σαν κοινό αγαθό έχει πολύ μεγάλη συμβολική αξία για την ύπαρξή μας, στον πυρήνα του ντοκιμαντέρ αναδεικνύεται ο αγώνας για την διεκδίκηση των κοινών αγαθών.

«Κοινό αγαθό» είναι αυτό που δεν είναι διαχειρίσιμο ανταγωνιστικά, δηλαδή το να το χρησιμοποιεί ένα άτομο δεν αποκλείει κάποιο άλλο και που κανένας άνθρωπος δεν πρέπει να εξαιρεθεί από τη χρήση του.

«Κοινά αγαθά» είναι ο κοινός πλούτος του υλικού κόσμου. Είναι ο αέρας, το νερό, τα δάση, οι παραλίες, η ενέργεια. Η γενναιοδωρία της φύσης, κοινή κληρονομιά της ανθρωπότητας.

«Κοινά αγαθά» είναι και οι καρποί της κοινωνικής δημιουργίας. Η γνώση, ο πολιτισμός, η υγεία, η εκπαίδευση.

Αυτή η έννοια των «κοινών αγαθών» δεν τοποθετεί τον άνθρωπο ξεχωριστά από τη φύση, απλό καταναλωτή των φυσικών και κοινωνικών πόρων και αποκομμένο από τον αγώνα για την βιώσιμη διαχείρισή τους. Τον θέλει ωφελούμενο χρήστη και φύλακα, ώστε να διαχειρίζεται το αγαθό με συλλογικό τρόπο φροντίζοντας για την ισότιμη πρόσβαση, χρήση και βιωσιμότητα αλλά και την διασφάλιση της επάρκειάς τους προσβλέποντας στην ευημερία των μελλοντικών γενιών.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, το θέμα της συντήρησης, παραγωγής και διανομής του κοινού αγαθού επικεντρώνεται στις πρακτικές της αλληλεπίδρασης, φροντίδας και συμβίωσης σε έναν κοινό κόσμο καθώς τα οικολογικά και κοινωνικοοικονομικά πλαίσια, γίνονται ολοένα και περισσότερο κεντρικά.

Με την νεοφιλελεύθερη επέλαση ο πολίτης χάνει τις ιδιότητές του, αυτές τις νεωτερικής δημοκρατίας και μετατρέπεται σε «ανθρώπινο κεφάλαιο» και τα «κοινά αγαθά» μπαίνουν και αυτά μέσα σε εισαγωγικά εφ' όσον τα περισσότερα έχουν ιδιωτικοποιηθεί ή παραμένουν κοινά και δημόσια μόνο κατ' όνομα.

Καθώς τα κοινά ή δημόσια αγαθά χάνουν πλέον το κοινωνικό τους περιεχόμενο, οι πολίτες όλο και απομακρύνονται, όχι μόνο από την δυνατότητα να τα απολαμβάνουν ισότιμα, αλλά και από το να τα αντιλαμβάνονται σαν έννοια.

Διότι το «κοινό», που μπορεί να ονομαστεί και «δημόσιο», γίνεται «κρατικό», μπαίνει σ' ένα «κρατικό φορέα», που λέγεται ΤΑΥΠΕΔ και στη συνέχεια εκποιείται - προσφέρεται σε ιδιώτες προς εκμετάλλευση. Έτσι, μ' έναν ταχυδακτυλουργικό κόλπο το κοινό και δημόσιο αγαθό μεταμορφώνεται μπροστά στα μάτια μας σε ιδιωτικό και αγοραίο.

Μ' αυτόν τον τρόπο κινδυνεύουμε να ξεχάσουμε εντελώς τι είναι δημόσια υγεία, τι είναι δημόσια παιδεία, καθώς τις βλέπουμε να γλιστρούν σαν νερό μέσα από τα χέρια μας και σε λίγο, τι σημαίνει και ελεύθερη πρόσβαση στη θάλασσα και στις παραλίες, στα δάση, στα βουνά και στα νερά.

Μήπως στην πόλη που ζούμε, δεν έχουμε ξεχάσει τι σημαίνει πόσιμο τρεχούμενο νερό ενώ πληρώνουμε γι 'αυτό; Μήπως δεν θεωρούμε αυτονόητο ότι θα πιούμε από την φιάλη; Και μήπως πολλοί από μας δεν διανοούμαστε καν να το διεκδικήσουμε;

Στον αγώνα ενάντια στην σύγχυση που επιτηδευμένα μας προκαλούν και αναζητώντας την χαμένη έννοια των κοινών αγαθών ανακαλύπτουμε ότι, όταν, για παράδειγμα, χρησιμοποιούμε τη λέξη «δημόσιο» όλοι μπορούμε να κατανοήσουμε τη διαφορά στο νόημα της λέξης, όταν αναφερόμαστε σε μια «δημόσια» επιχείρηση (ηλεκτρισμού...) και στο νόημα που αποκτά η λέξη όταν μιλάμε για μια «δημόσια» συζήτηση ή για τον «δημόσιο» χώρο.

Και επειδή ο δημόσιος χώρος δεν είναι απλά «εκεί έξω», αλλά παράγεται και αναπαράγεται από κοινωνικές σχέσεις και δράσεις και η δημόσια συζήτηση εμπεριέχει το σπόρο της επανακοινωνικοποίησής μας και της συλλογικής μας δράσης, αποφασίσαμε στο Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης για αρχή να κάνουμε αυτήν την προβολή, «εδώ» σε μια πλατεία και να την ζωντανέψουμε με μια συζήτηση.